

VEZETÉS

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 26. szám, 2019. június 28.

Amikor az első „főpolgármester-jelölti előválasztási vitán” (csak neten!) Gulyás Márton megkérdezte a jelölteket – első kérdés volt –, vállalják-e, hogy ciklusuk végére minden közintézmény akadálymentes lesz, természetesen mindhárom jelölt határozott igennel felelt. Későbbi vitákon e témában már nem volt kérdés. Kipipálva. (A jelenlegi főpolgármester szégyene, hogy a sok-sok év alatt nem törődött e problémával. Az intézmény, ahol én szavazok már évek óta, külső pár lépcsője mellé kapott ugyan rámpát, ám benn az épületben hosszú lépcsősor vezet az ideiglenes szavazóhelyiségekhez. Számtalan példát sorolhatunk.) De ha már megkaptuk az igenlő válaszokat, legyünk telhetetlenek!

A tömegközlekedés kihívásait újra és újra felhozni már unalmas, de egy szerény javaslat talán még elviselhető: induljon továbbképzés a buszvezetőknek!

A tanfolyam témái lehetnének: hová álljunk a megállóban? Hogyan és mikor indítsuk el az új felszállókkal a járművet?

Illusztrációval bemutatható lenne, milyen az, amikor a busz nem szorosan a járdaszegély mellé áll be, és „saccperkábé” lövi be a leszálló, hogyan is ugorjon úgy, hogy épkézláb folytathassa útját. Semmi értelme az alacsony padlójú járműveknek ezekben az esetekben. (Mint ahogy a hasonló építésű villamosoknak sem, ha nincs magasított megálló.)

A másik képben látható lenne, mi történik akkor, amikor a sofőr nem várja meg, míg elhelyezkednek az utasok; kilő, mint a nyíl, a felszálló kapkodjon, imbolyogjon, próbálkozzon, ahogy tud. (A kormány riogató kommunikációja ellenére az általa folyamatosan bírált EU-s főváros is példa lehet, hogyan kell emberségesen bánni az „utazóközönsséggel”.)

A tanfolyamot azok a járművezetők tarthatnák, akikre a fent vázoltak nem vonatkoznak.